Spre poarta troenită de farmece şi zăpadă

Schiţă de prof. Virgil Popescu

Niciodată nu fusese Tudorel atât de trist în preajma Crăciunului.

Este adevărat însă că, nici un alt Crăciun nu-l mai prinsese bolnav, ţintuit în pat de junghiurile pe care le simte în tot corpul, dar mai ales în piept.

Este într'adevăr tare bolnav, mult mai bolnav decât lasă să se vadă, ba chiar decât îşi închipue el.

Ii vede pe cei din jur cu chipuri îngrijorate, iar colegii lui de echipă i-au făcut nenumărate vizite. Lui i-a părut bine de câte ori i-a văzut, mai ales că de fiecare dată i-au adus veşti bune : echipa lor joacă straşnic şi se află în fruntea clasamentului.

Băeţii povestesc, iar Tudorel închide ochii şi vede în gând totul, aşa cum s'a întâmplat. Cunoaşte bine toate terenurile pe care joacă echipa lui, mai mult, ştie după nume şi după chip pe toţi băeţii din celelalte cluburi, aşa că-şi poate închipui cu uşurinţă toate victoriile pe care le cucereşte clubul lui din ziua în care a jucat el pentru cea dintâi şi cea din urmă oară în prima echipă.

Juca football de aproape doi ani. Se înscrisese la VIJELIA fiindcă-i plăcuse numele, deşi nu cunoscuse mai înnainte pe nici unul dintre acei ce aveau să-i fie camarazi de joc.

Din prima zi însă, i s'a încredinţat postul de centru înaintaş al echipei de juniori, post pe care l-a cinstit cu multă strădanie, pricepere şi talent. Desigur, au fost şi matchuri în care n'a marcat nici un goal, iar într'unele echipa lui a fost înfrântă.

Se învăţase însă cu bucuria biruinţelor şi cu părerile de rău ale înfrângerilor. Şi-ar fi dorit din tot sufletul, ca echipa lui să fie numai învingătoare ; deaceea juca mai bine atunci când aversarii le erau superiori, sau când camarazii lui jucau — cine ştie dece ? — mai slab.

Deaceea şi cei mai mari şi cei mai mici din club îl socoteau pe Tudorel ca o adevărată speranţă şi-l iubiau aşa cum numai camarazii de sport ştiu să iubească ; iar el, fericit în mijlocul atâtor prieteni, se străduia de fiecare dată mai mult să le întărească nădejdea că mai de vreme sau mai târziu va fi jucătorul de nădejde al clubului.

Iată însă că ziua aceea a sosit mai curând decât crezuse oricine. Centrul înaintaş al echipei prime s'a declarat indisponibil trimiţând vorbă, în ajunul matchului, că este bolnav.

Desigur, o situaţie grea pentru băeţii din echipa întâi, mai ales că matchul era şi derby-ul categoriei.

Şi toate gândurile s'au îndreptat spre Tudorel. Juniorii n'aveau match în Dumineca aceea aşa că ar fi putut juca în prima echipă fără nici o pagubă pentru colegii lui.

L-au anunţat şi pe el, seara, târziu, că a doua zi i se va face cinstea să joace „cu cei mari".

Tudorel a fost fericit până când s'a culcat. Dar somnul n'a venit să se aşeze lângă el. Tot felul de gânduri i-au năpădit capul chinuit pe pernă. Şi mai ales teama că nu va juca bine a doua zi, că va înşela atâtea speranţe puse în el, l-a muncit multă vreme.

A adormit târziu, nici el nu ştie când. Dar grija l-a sculat de vreme, cu capul greu, cu pieptul plin de griji.

Nici n'a observat că-i vreme urâtă şi a plecat spre teren cu mult mai înnainte decât ar fi trebuit. Nici aici însă nu i-a mers tocmai bine. Cu cât se apropia ora începerii jocului, cu atât simţia mai multă frică.

Nici nu ştie când s'a echipat. Îşi aduce aminte numai că tot timpul băeţii cei mari i-au spus să nu-i fie teamă, să joace cu curaj, aşa cum joacă şi în echipa lui.

Nici cum a început matchul nu-şi mai aminteşte. Memoria i se limpezeşte numai din clipa în care s'a trezit cu mingea în picior, aproape de poarta adversă. De când începuse matchul oare ? Când avuseseră ceilalţi timpul să le marcheze două goaluri?

— Trage, Tudorel, că ne-au băgat două goaluri !

Şi Tudorel a tras aşa cum ştie el. Şi a marcat.

L-au trezit îmbrăţişările camarazilor mai mari şi aplauzele celor din tribună.

Din clipa aceea şi-a stăpânit jocul aşa cum făcuse până atunci la matchurile de juniori.

N'a observat când a început ploaia. A alergat peste tot, a muncit, a mai marcat încă un goal, au marcat încă doui din echipa lui, iar la sfârşitul matchului câştigat datorită numai lui, cum spuneau ceilalţi, a fost dus la cabină pe sus, l-au sărutat toţi, iar preşedintele clubului l-a felicitat.

Tudorel tremura. Şi de emoţie, cu siguranţă, dar şi de frig.

La început l-a durut capul, apoi a început să , tuşească. S'a dus acasă şi s'a aşezat în pat.

Doctorul i-a spus că are temperatură, că a răcit, că e bolnav greu. De altfel nici nu mai era nevoe să-i spună şi alţii. Vedea el bine că răsuflă greu, că-i arde pieptul şi-i svâcnesc tâmplele.

*

In seara asta au venit din nou băeţii la el. I-au cântat „Bună dimineaţa", apoi i-au colindat. E noaptea Ajunului. Cum uitase oare ?

Băeţii au stat mai mult ca oricând şi i-au povestit din nou matchurile pe care el nu le văzuse. Apoi au plecat. Cei mari l-au sărutat pe frunte, cei mici i-au strâns mâna mai cald decât oricând.

Unul mai mititel şi-a şters pe furiş o lacrimă. Dar Tudorel l-a văzut şi i-a fost milă de el. De ce plânge oare ?

Au mai venit şi alţi colindători la fereastră, dar pe aceştia nu-i cunoştea Tudorel.

Intr'un târziu a aţipit. A visat oare ? Parcă juca din nou matchul acela în care s'a îmbolnăvit. Mai apoi şi'n celelalte. El juca frumos, parcă se vedea singur din tribune. Era tare fericit şi se simţea mai sănătos decât oricând.

Iată şi măicuţa lui, care în ultimele săptămâni fusese mereu tristă, îi zâmbeşte fericită.

Când mai venise să-l vadă jucând? Nu-l certa ea oare când pleca Dumineca, cu ghetele de football subsuoară? Acuma îl aplaudă bucuroasă.

Apoi decorul s'a schimbat. Ninge ! El merge cu Moş Ajunul. Sunt toţi băeţii dela club şi cântă unui băiat bolnav. Cine-o fi oare ?

Acum merge cu steaua. Îi place grozav cum suna clopoţelul de argint.

Apoi sboară pe ghiaţă. Patinează ? Şi e aşa de cald ! Patinele se schimbă în nişte skiuri frumoase cum n'a mai văzut.

Tudorel alunecă acum cu o iuţeală ameţitoare, dar îi place. Se miră puţin că merge atât de iute la deal. Urcă vijelios spre vârful muntelui de zăpadă, iar fulgii răsună argintiu prin aer.

E frumos şi cald. S'a oprit puţin din drum, fiindcă spre dreapta, în fund, nişte îngeri joacă hockei pe ghiaţă. Joacă iute şi nu fac nici o greşală.

Porneşte din nou până ajunge la o poartă troenită. Innăuntru se aud nişte coruri armonioase de copii, clopoţei cristalini.

Iată-l că a sosit.

Intr'adevăr sosise şi Tudorel. Nu cunoaşte pe nimeni, dar este prieten cu toţi copiii aceia diafani.

— Vino să-ţi arătăm terenul. Ştii ? Ai să joci în echipa noastră. Tot n'aveam centru înaintaş.

Virgil Popescu

ECHIPA NAŢIONALA A GRECIEI PENTRU JOCUL CU FERENCVAROS A FOST ALCATUITA

Athena (corespondenţă). — **Federaţia elenă a alcătuit echipa naţională de football pe care o va opune la 25 Decembrie echipei ungare Ferencvaros. Formaţia este următoarea :**

LUVARIS (Theseu)—ZAKAS (Ethnicos), MATEORIS (Olimpiakos) — IOANIDIS (Ethnicos), HELMIS II (Ethnicos), ALIFRANGIS (Olimpiakos) — DEPUNTIS (Olympiacos), LEONTIS (Ethnicos), VASOS I (Olympiakos), SIMEONIDIS (Olympiakos), ZOGRAFIDES (Ethnicos).

După acest match, selecţioneurul unic, d. Camburopol va forma reprezentativa naţională pentru jocul cu România dela 6 Ianuarie.

— Val. —

Numărul viitor al ziarului nostru apare Miercuri 28 Decembrie